

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έκτον κι' είκοστόν αριθμοῦμεν χρόνον
μέσα' σ' τὴν κλεινὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια κι' ἑνῆκοντα δέκα
κι' ἔλα τὰ σαθὰ παλῆα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνον—ὄχι τὸ φράγκα εἶναι μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα δμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ σ' τὸ χέρι.

Αὐγουστος, εἰκοσι κι' ἔκτω,
θᾶχουμε γλέντι τρανακτῶ.

Πῶντος χίλια πάντα κι' ἑκατὸ τριάντα,
κι' ὄλονα πέφτει μία κι' ἄλλη ράντα.

Φθάνει τώρα σοβαρὸς Συνελεύσεως καιρὸς.

Π.—Τί κάνεις;

Φ.— Ἄνταρχίζομαι σ' τοῦ κόσμου τὴν ἀντάρα

καὶ τὴν Ἐθνοσυνέλευσι προομένη με λαχάρα.

Π.— Ἀπ' τὴ Βουλὴ κι' ἐγὼ περῶ καὶ λέω μοναχὸς μου:
πότε θ' ἀνοίξῃς, τί ὄχι μου, παρηγορᾶ τοῦ κόσμου;

Διαβαίνεις ἐξω τῆς Βουλῆς καὶ βλέπεις φασαρία,
κυττάεις ἔθρας πρὸ πολλοῦ,
καὶ με χαρὰ μονόχως λές
πῶς τώρα πρὶ γὰ σίγουρα θά' ἴδουμε σωτηρία.

Κέρνα με νὰ οἱ κερνῶ...
κύτταε, μορφὰ ποικίλας...
ἀπὸ τῆ Βουλῆ περῶ
κι' ἄρατε, φωνάζω, πύλας
ἀνακαινίσαι νὰ γίνῃ
μὲ τὴν νέα τὴν Σελήνη.

Ἄρατε, φωνάζω, πύλας, πατριώται κεχρησασί,
νὰ μπουνο παλαιοὶ καὶ νέοι,

καὶ τὰ μάτχα νὰ χορτάσου ἀπὸ στρατιὰ σωτήρων
καὶ πραγματικῶν φωστήρων.

Ἄρατε νὰ μπουνο ἔχει
φλέγοντες Συνακτικὸν
κι' Ἄναθεωρητικὸν.

Ἄρατε νὰ μπη, παιδί,
μὲ τοῦ πούκου τὰ κλαδιά
κάθε Μωϋσῆς ἀρχαίος,
ποὺ πρὸς γῆν ἐπαγγελίας
τὴν κοιλίδα τῆς εὐλείας
τὴν ὁδήγησε τυχαίως.

Ἄρατε, φωνάζω, νὰ μπη κάθε καρδιάς καρδί,
ἄρατε νὰ μπη κι' ὁ Κόντης, ἀλλὰ δίχως τὸν Μπουφίδη,
ἄρατε νὰ μπη κι' ὁ Ράλλης,
ὁ μὴνιν χρυσομάλης,
ποὺ ἔμπνος καὶ νομιμμένος σὰν μεγάλο ἑστικὸ
βλέπει μπρὸς τὸν Κρητικὸ.

Ἄρατε, φωνάζω, πύλας νὰ μπουνο ἐργασίας ἄνδρες
καὶ κοτσῆρα καὶ γαλιάνδραϊς,

γὰ μπου καναρίνια, φλωροι,
σπίνοι, σαντεκλαίρ, κοκόροι.

"Αρατε νάμπου κι' ἀθρόνα νέα και παλὰ συγχρόως,
ἀρατε νὰ μὰς μεθύσῃ τὸν λαρυγγισμόν ὁ τόνος,
ἀρατε τὰς νάμπη κάθε καλλικίλαδο πουλί,
νάμπου και κορδαλοί,
νάμπου και μικροί μεγάλοι
κόρακες και παπαγάλοι.

"Αρατε, φωνάζω, πύλας τῆς Βουλῆς τῶν Κοινοτήτων,
νάμπου ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ
τόσοι νέοι λαϊκοί
και πληθὸς ἀνεξαρτήτων.

"Αρατε, φωνάζω, πύλας νάμπη κι' ἡ διπλωματία
κάθε νεφεληγερέτου,
νάμπη κι' ἡ δημοκρατία
τοῦ κυρίου Φιλαρέτου.

"Αρατε νὰ μπου δύνασται,
νάμπου πρώτοι ριζοσπάται,
νὰ ξεφριζωθῇ μὲ τούτους, Περικλέτο, ριζηδὸν
καθεμία σπησιδών.

"Ὅλα χαίροντες ἐστέ,
κἂν ἐλεύθεροι, κἂν δούλοι...
νὰ και σοσιαλισταί
μὲ τὸν Πλάτωνα Δρακούλη.

"Αρατε νὰ μπουν πατριὰς
μὲ θερμαῖς φιλοπατριὰς,
ξεπεσμένα κόμματα.

"Αρατε νὰ μπουν φαγάδες,
ποῦ κουρνίζουσι καυγάδες
μοναχὰ γὰρ στόματα.

"Αρατε νὰ μπουν συνάφη καθ' ὁμάδας και κατ' εἶδη,
μέλλοντες Πρωθυπουργοί,
και πεινῶντες γεωργοί
μὲ τὸν Τριανταφυλλῆτη.

"Αρατε, φωνάζω, νάμπου και λαλιόταται κορώναις
μὲ λαλήματα τρελλά,
ποῦ μπορούν νὰ ποῦν πολλὰ
γὰρ πορφύραις και κορώναις.

"Αρατε, φωνάζω, πύλας, ἔλοι χαίροντες ἐστέ,
νάμπου και τῶν καφενείων γέροι γεροσισταί,
νὰ φωνάζουσι κι' ἐκείνοι και ποδᾶρι νὰ πατήσουσι,
και τὴν οὐσασιν μεγάλης Γερούσιας νὰ ζητήσουσι

"Αρατε νάμπου Κάτωνες,
νὰ μπουν και Κιγινάτοι,
και μαίζονες κι' Ἰλάττονες,
και γλωσσικαμπανάτοι.

"Αρατε νάμπου ἀρισταῖς φρονήματος ἀμιαίου,
ποῦ χαραυγῆν ὑπόσχονται περικλεοὺς ἡμέρας.

κι' ὅσοι ζητοῦν αἰμοχαρεῖς νύκτας Βαρθολομαίου
και νὰ περάσουσι εἰλου μας ἐν στόματι μαχαίρας.

"Ἐμπρός, ἔμπρός, ἀνοίξτε Βουλὴν ἐπαγγελλας,
γὰ νάμπου και Κασοκανατς,
γὰ νάμπου και Μαγδαληναῖς,
ποῦ τώρα χύνουσι δάκρυα πικρὰς μεταμελείας.

"Αρατε μία θύελλα
ρητορικῆς νὰ γένη,
νὰ μπουσι μὲ μονελα
και διπλωμάται ξένοι.

Κι' ἀν ἔως τότε Προσβευτῆς ἐνανθῆν κι' ὁ Ναμπη,
δεχθῆτε και τὸν Τουρκαλά,
κι' ἀμείωσι μὲ χαῖρ ἄλλ
ἀρατε πύλας ὅταν ποτιν τῆς Πόλης ἐν πομπῇ.

"Αρατε πύλας, ἀρχοντες, οἱ πληθὸς περιασόν,
νὰ γίνῃ Πόργος τῆς Βαβὴλ και οὐχούσις γλωσσῶν,
τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως ν' ἀρχίσωσι τὸ γλέντι,
νὰ χάσῃ ἡ μάνα τὸ παιδί κι' ὁ σκύλος τὸ ἀφέντη.

Γὰ Συνέλευσι διψῶ...
ἀρατε τὰς ἐν τιμῇ,
νὰ μὴν τρώμε τὸ ψωμί
ὄαν και σήμερα λεψῶ.

"Αρατε τὰς τέλος πάντων νὰ μὰς φέψῃ σωτηρία
και νὰ μῆν' ὅτ' ἀθερεῖται
ὁ λαὸς κι' ἡ μορταρία.

Στέκει' στῆς Βουλῆς τὴν σκάλα μὰ μὲ τοῦμαρα μεγάλα.

Π.— Κι' ἐγὼ τὴν Ρωμησοῦνὴν κυτῶ τὴν κακομοῖρα
μπρός' στῆς Βουλῆς τὴν θύρα,
και τὴν ἔρωτῶ: μητέρα,
τί κάθε' ἔδω πέρα;

Κι' αὐτὴ φωνάζει: κἂνὼν' μπρός' στὴ Βουλὴ καρτίρι
μὲ στέφανα' στὸ χέρι.

Στέκει' ἔδω μπαστάκιας, και μὲ παλμοὺς προομένω
τὸ τίμενος ν' ἀνοίξῃ τὸ τρις εὐλογημένω.

Κυτᾶζω νέας ἔδρας ἔδω νὰ κουβαλοῦν
και χεῖλη μαρμαριμένα γλυκοχαμογέλουσι.
Νέας σιδάξουσι ἔδρας... εὐτυχιωμένω χρόνος...
νέων ἔδρων τριημέσ...

μ' αὐτὰς τὰς νέας ἔδρας ἀπέδρα κάθε πόνος,
λύπη και στεναγμός.

Μ' αὐτὰς τὰς νέας ἔδρας τὸ κράτος ἐδραμοῦται
τοῦ νέου καθεστώτος,
και κάποιος ἀριστοῦται
κι' ὁ βόρβορος ὁ πρώτος.

Μ' αὐτὰς τὰς νέας ἔδρας δὲν εἶμαι' ὅτ' αὐτῶτά μου,
και στερῶν κι' ἔδρατον
πυργόνεται μπροστά μου
κάθε καλὸν κι' ὄρατον.